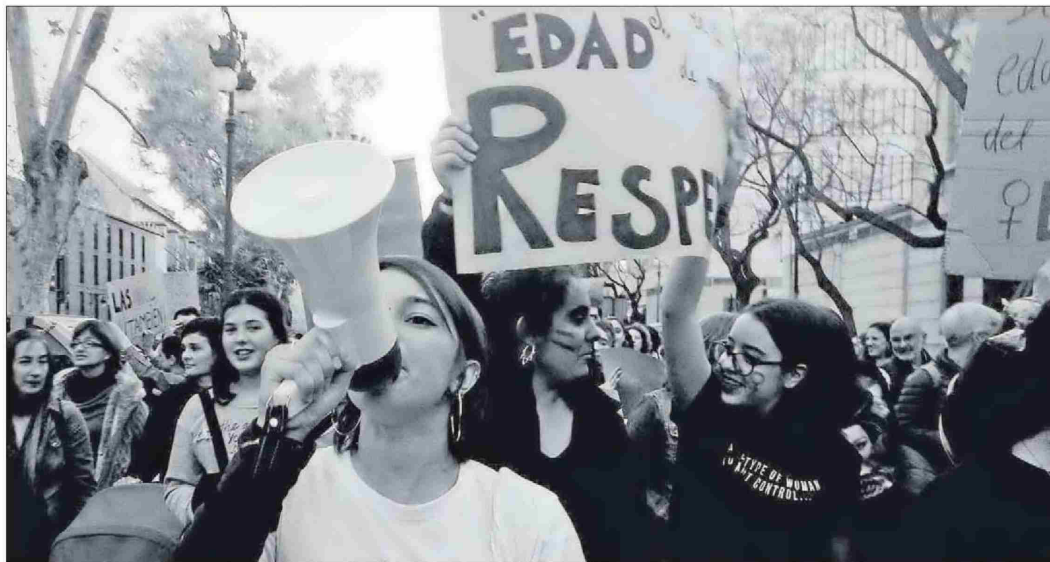

Als últims anys, el feminisme ha viscut una mena de revolució que hi ha conclòs en una gran part de la població abraçant el moviment i d'altra negant-lo. C.Z.

I ara, què és el feminisme?

► Les dones demanen la fi del patriarcat imperant i el dret a ser iguals als homes, a tots els àmbits

Carla Zaragoza
CASTELLÓ

■ Sergio espera a la parada de metro de Faltanar, acompanyat de les seues dues filles de 6 i 8 anys. Les seues mans menudes subjecten cartells en els quals es lleig «seràs aquella que vas voler ser, seràs la tres voltes rebel», un extracte de la cançó I tu, sols tu d'El Diluvi. El seu destí és la manifestació que tindrà lloc al centre de València.

Més de 200.000 persones marxen al ritme de dolçaines i batucada per la igualtat efectiva entre dones i homes. El recorregut passa per les Torres de Serrà, i té la seua final a les Torres de Quart, una localització molt simbòlica per als valencians. 3's quilòmetres, no és poca cosa. El color morat plena els carrers, també cerveses, cants feministes, música i gent, en general, feliç. Pareix que les falles s'hi han adelantat.

El punt comú que uneix a tota aquesta gent és clar. Les dones demanen la fi del patriarcat imperant i el dret a ser iguals als

homes, a tots els àmbits. Però com a tots els col·lectius, existeixen diferències que poden dinamitar la lluita des de dins.

Als últims anys, el feminisme ha viscut una mena de revolució que hi ha conclòs en una gran part de la població abraçant el moviment i d'altra negant-lo. Però els bandes no es defineixen tan simplement. Dins, hi conviuen microfeminismes que a la seua manera determinen el moviment amb les seues característiques pròpies i reivindicacions. Hi estan qui defenen la llibertat de subrogació i prostitució, també les dones transsexuals, les que lluiten per l'abolicionisme, i un llarg etcètera. D'aquestes últimes, a la manifestació es trobava Chelo Mira, candidata al Parlament Europeu 2019 amb el seu partit polític Iniciativa Feminista.

«Una de les qüestions que cal solucionar és l'abolició de la prostitució i dels ventres d'alquiler», sentència la política i aclareix que «els éssers humans no es venen».

A una congregació de més de 200.000 persones no tots poden coincidir. I ací entra la qüestió que, pot ser, més ha sonat aquest any. L'acompanyament de música festiva, alcohol i balls han col·lisionat amb un sector del moviment descontent amb el qual ha acabat sent la mani-

Tot va començar a 1857. Un grup de treballadores de Nova York va sortir al carrer per reivindicar el seu salari

La lluita no va tindre un bon final. La policia, en un intent per dispersar-les, van posar fi a la vida de 120 treballadores

festació: una festa.

Algunes adeptes al feminisme més polític i seriós argumenten que sortir al carrer a defensar els teus drets no és causa de celebració. «A qui estem espantant si ens disfressem i ballem? És que les recents víctimes mortals pel masclisme son motiu per brindar?», condemna Paula, una estudiant universitària de 20 anys.

Però uns passos més enrere, la segueix un grup de dolçainers. «És una festa reivindicativa. La música és reivindicació, i no saltres ens expressem a través d'ella» aclareix una d'elles, al que afegeix una companya «al

nostre cas toquem uns instruments que han format part de les reivindicacions des dels anys 70».

Com va dir Justa Montero, activista feminista, a una entrevista a Eldiario.es: «Els motius del 8M són milers perquè el masclisme s'expressa a les nostres vides i cossos de múltiples formes». Potser aquest siga el motiu que la manifestació siga tan diversa quant a formes d'expressar la ràbia. O potser el que es necessita és fer una ullada al passat per reflexionar. Parar-se a mirar com ha evolucionat el moviment i si, realment, està anant pel camí correcte. Perquè encara que la majoria de la ciutadania opina que hem avançat molt als últims anys, encara queda molt per fer, i cal trobar la manera d'aconseguir-ho.

L'origen del Dia de la Dona

Tot va començar un 8 de març de 1857. A aquest dia no va haver-hi cap celebració. Un grup de dones treballadores a una fàbrica tèxtil de Nova York va sortir al carrer per reivindicar que el seu salari era la meitat que el dels homes.

La lluita no va tindre un bon final. La policia, en un intent per dispersar-les, van posar fi a la vida de 120 treballadores. I així, sense saber-ho, van fer història a la lluita de les dones per la igualtat. Més de 50 anys des-

prés, concretament l'any 1909, a la mateixa ciutat es va celebrar per primera vegada el dia Nacional de la Dona organitzat per les dones socialistes del Partit Socialista dels Estats Units.

Amb el pas dels anys, aquest dia es va fer internacional i, molt a poc a poc, va anar guanyant adeptes fins a l'actualitat. Però els anys no passen debades, i el significat original ha acabat per dissipar-se.

Amb aquest panorama polític, els partits no perden l'oportunitat d'aprofitar el moviment a favor seu a menys de dos mesos de les eleccions nacionals. La candidata del Partit Popular a la Comunitat de Madrid, Díaz Ayuso, no vacil·la a l'acusar a l'esquerra de quedar-se amb «tot», però el feminisme pareix haver creuat les ideologies d'una forma o altra. El mateix president del PP, Pablo Casado, ha volgut posicionar-se a la seua manera al costat del feminisme. També els altres caps de partits com Pablo Iglesias o Pedro Sánchez han aparegut per fer seua la lluita i fer campanya a través d'ella.

I en quin lloc deixa tot açò al moviment feminista? Ara que ja no pertany en exclusivitat a la dona treballadora, ara que ja no entén d'ideologies, ara que ja no és només una lluita, sinó moltes, què és ara el feminisme?